

stemme for Ændringsforslaget om, at der ydes $\frac{3}{4}$ Refusion.

Med Hensyn til Opholdsbestemmelsen er der en Side af Sagen, som den højtærede Indenrigsminister vist neppe forstaar. Indenrigsministeren mener, at de 3 Maaneder efter Hjelpekasseloven skal være et Værn mod Indvandring. Teoretisk er dette rigtigt nok; men i Praksis holder det aldeles ikke Stik. Lad mig pege paa, at i de første Krigsaaar, da vi havde den meget store Indkaldelse af Sikringsstyrken, havde vi jo en ekstraordinær Hjelpekasselov, efter hvilken der ydedes Understøttelse til de indkaldtes Familier. Da saa man, at i de Købstæder og de Landkommuner, i hvilke Socialdemokraterne havde nogen nævneværdig Indflydelse i Byraad, Sogneraad og Hjelpekasser, var der ikke noget videre i Vejen, dér fik de indkaldtes Familier nogenlunde — jeg siger nogenlunde —, hvad man antændigvis maatte forlange, de skulde have at leve for, medens Mændene var indkaldte; men i en lang Række Landkommuner, i hvilke Socialdemokratiet næsten ingen Indflydelse havde eller i alt Fald en saa ringe Indflydelse, at de mange Steder ikke havde nogen Repræsentant i Hjelpekassen og maaske kun en enkelt i Sogneraadet, optraadte man fra Sogneraadens Side med en meget vidtdreven Sparsommelighed. Sagen har været omtalt har i Rigsdagen, og jeg tager vistnok ikke fejl, naar jeg siger, at fra indkaldte i et Sogn — jeg tror, det var Farsø, men jeg skal ikke kunne sige det bestemt, det var i hvert Tilfælde fra et Sogn i Vesthimmerland — har der været gjort Regeringen Forestillinger med Hensyn til den uhyre Smaalighed, hvormed vedkommende Sogneraad opfyldte sin Forpligtelse til at yde Understøttelse til de indkaldtes hjemmeverende Kone og Børn.

Formelt har Ministeren Ret med Hensyn til Opholdsbestemmelsen, men reelt har han ikke Ret. Der sker nemlig dette, at Folk navnlig i saadanne Kommuner, som jeg har omtalt, hvor Sogneraad og Hjelpekasse optraeder uhyre smaaligt, bryder overtvært og rejser deres Vej, ganske simpelt, fordi de ikke kan faa blot det allernødtørfstigste af Hjelpekassen; og saa tyr man ind til de Steder, hvor man har mere Haab om at faa det. (*Indenrigsministeren* [Sigurd Berg]: Det kan man ikke). Ja, det kan man ikke, men man tyr dog ind til de Steder, hvor man har Haab om at faa det, og hvor det saa viser sig, at man alligevel ikke faar det, fordi man, som den højtærede Minister sagde, slet ikke kan faa det efter denne Lov. Fattige Folk — det vil hyppigt være de

ugifte, men de ugifte kan jo ogsaa være ganske ude af Stand til at faa Arbejde i den Kommune, hvor de bor — ræsonnerer som saa, at der var dog maaske Haab om at faa noget at tjene et andet Sted, her faar de ingenting, og værre kan det ikke blive andre Steder; og saa rejser de ind til Byerne. Nu siger man, at de ikke kan faa Boliger dér. Jo, i Retning af at hjælpe hinanden overgaar i Særdeleshed de fattige næsten sig selv i Evnen til at strække sig vidt. Et ganske lille Rum kan mange Steder indrettes til, at en nær eller fjern Slægning kan bo dér for en kortere Tid. Han faar maaske ikke noget alligevel, men han fik heller ikke noget, hvor han rejste fra.

Det er saadanne Forhold, vi tager Sigte paa, naar vi i vort subsidiære Ændringsforslag har indsat den Bestemmelse, at det skulde paalægges Kommunerne, hvor der ikke kunde skaffes Arbejde, da at yde Understøttelse for at hindre Folk i at flytte, eller lad mig sige: for ikke at sætte dem i den absolutte Nødvendighed at maatte flytte, i Forhaabning om snarere at finde en Chance for økonomisk at kunne klare sig et andet Sted. Altsaa, Opholdsbestemmelsen kan komme til at virke saaledes, at de fattige, der bliver nødt til at henvende sig til Hjelpekassen, ikke faar noget, hverken det ene eller det andet Sted, og derfor har vi i vort Ændringsforslag indsat den Bestemmelse, at naar der ikke kan anvises Arbejde, skal der gives Understøttelse paa Stedet.

Den Mistillid, som det ærede Medlem Hr. Lillelund omtalte, vil jeg sige et Par enkelte Ord om. Der er peget derpaa af det ærede Medlem Hr. Rode. Jeg skal pege paa det selv samme fra en anden Side. Det ærede Medlem Hr. Lillelund sagde med et let Stænk af Ironi henvendt til Socialdemokratiet, at det var mærkeligt, at man kunde vise en saadan Mistillid til Bestyrelser for Hjelpekasserne, der var udgaet af den almindelige Valgret. Lad mig hertil sige, at den Regering, der sad, før den nuværende kom til, var jo ogsaa udgaet af den almindelige Valgret, og ikke desto mindre blev der vist den en endog meget vidtdreven Mistillid af det nuværende Regeringsparti. Ifølge det ærede Medlem Hr. Lillelunds Udtalelser nu skulde man altsaa aldrig være berettiget til at vise Mistillid til en Regering eller en Ledelse, der var udgaet af den almindelige Valgret. Men det nuværende Regeringsparti udviste jo som Opposition en saadan Mistillid i allerhøjeste Grad. Altsaa, hvad der var tilladeligt, den Gang det ærede Medlem og hans Parti var i Opposition, og berettiget fra deres Side —